THOMAS

Derde editie
December 2018

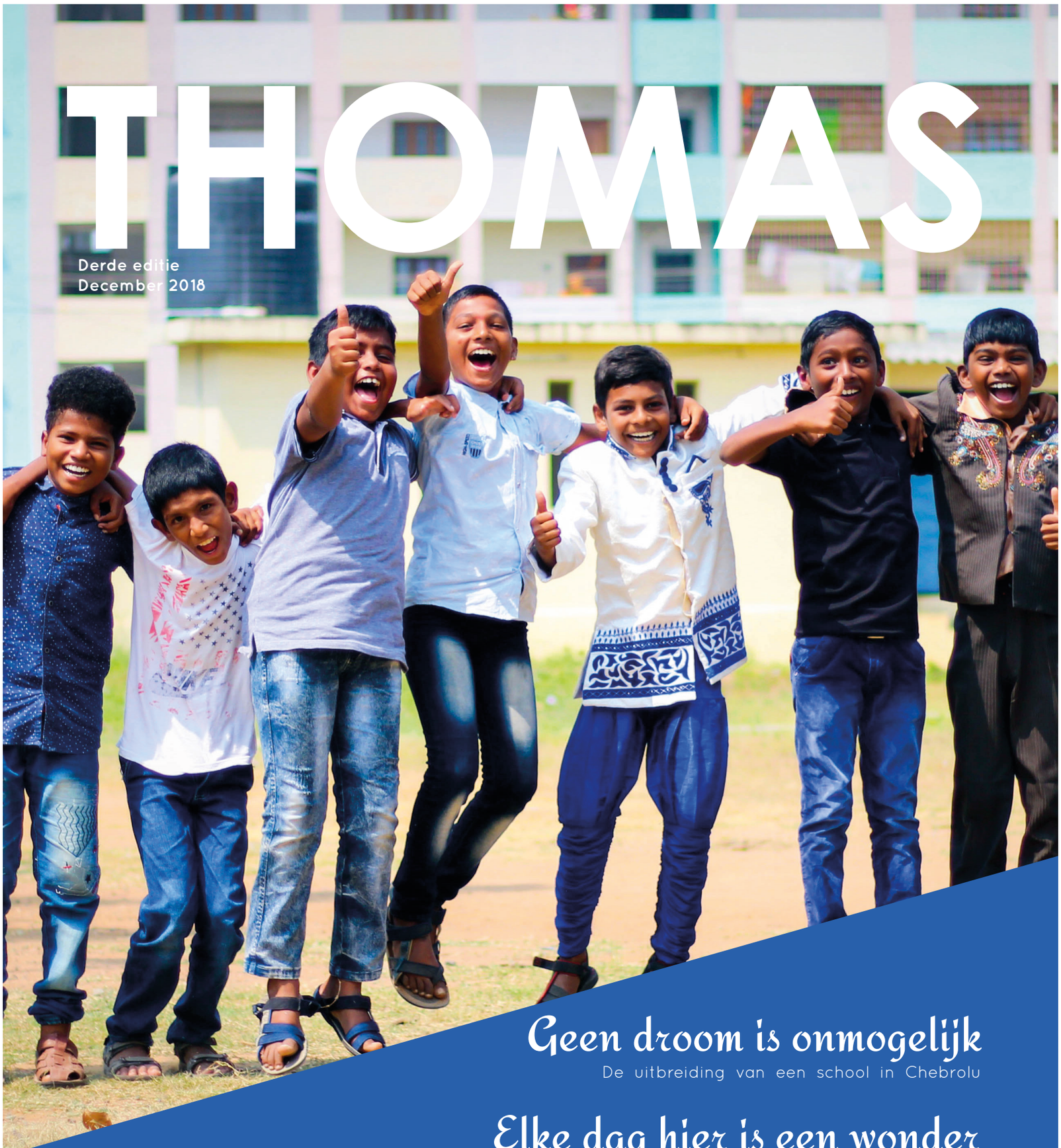

Geen droom is onmogelijk

De uitbreiding van een school in Chebrolu

Elke dag hier is een wonder

Een kijkje op een bijzondere school

We doen het voor de kinderen

Het werk als projectleider voor Stichting Thomas Bouwprojecten

Een magazine van
Stichting Thomas Bouwprojecten

HIGH SCHOOL · CHEBORLU

Op weg naar een traditie

Met deze 3de editie op rij bereikt het THOMAS magazine zo langzamerhand de status van een traditie, wat gedefinieerd kan worden als “een jaar na jaar terugkerend gebruik of gewoonte dat wordt instand gehouden, daarmee typerend voor en bijdragend aan de stabiliteit en continuiteit van de betreffende organisatie”.

In december 2016 was er de 1ste editie van het THOMAS magazine over de drie Thomasstichtingen en hun projecten in India; de Thomas Stichting voor Jongeren, Thomas Foundation for Microcredits en Stichting Thomas Bouwprojecten. Op basis van de positieve reacties daarop hebben wij in 2017 als Stichting Thomas Bouwprojecten de 2de editie uitgebracht, voor een groot deel gewijd aan ons 25-jarig jubileum.

Dat jubileum en de viering daarvan in november 2017 zijn zeer succesvol verlopen. Er waren geanimeerde bijeenkomsten, waarin wij de relaties met sponsors en andere geïnteresseerden konden aanhalen en informatie over onze activiteiten konden delen, en dat alles in aanwezigheid van 3 Zusters uit India waar wij nauw mee samenwerken.

Deze bijeenkomsten, maar zeker ook de 2de uitgave van het THOMAS magazine (2017), hebben er toe bijgedragen dat ons jubileum-project zo snel verwezenlijkt kon worden. Dit project betrof de urgente uitbreiding van een school in Chebrolu. Binnen 2 maanden na de jubileumvieringen hadden we de benodigde fondsen van onze sponsors al ontvangen, in januari 2018 is het project aanbesteed en in september 2018 geopend en in gebruik genomen. Bedankt voor de gulle bijdragen van zovelen!

Gesterkt door zulke resultaten zijn wij in 2018 op dezelfde weg verder gegaan. Naast de school-uitbreiding in Chebrolu, zijn ook bouwprojecten in Pannaikadu (uitbreiding schoolgebouw), Srikalahasti (nieuw schoolgebouw) en Oddantanghel (nieuw toiletgebouw voor een boarding) voltooid.

Volgende projecten zijn inmiddels alweer in voorbereiding. Allereerst is dat uitbreiding van bestaande gebouwen in Walajabad, dat ter vervanging van een bouwvallig en inmiddels afgekeurd en gesloten schoolgebouw. Hopelijk kunnen we ook dat project met uw hulp wederom snel ter hand nemen. Bij voorbaat heel veel dank daarvoor.

En vervolgens hopen en plannen we snel toe te komen aan de hoognodige verbetering van sanitaire voorzieningen op diverse locaties. Hoe hard dat nodig is blijkt wel uit de tekst en foto’s verderop in dit magazine.

Met zo veel gerealiseerde en geplande activiteiten is het alleen maar logisch om dit jaar wéér een editie (de derde!) van het THOMAS magazine uit te brengen om u te informeren over al die activiteiten, maar ook over de achtergronden ervan en de ontwikkelingen in India in het algemeen.

Als besluit van dit voorwoord wensen wij u met deze “THOMAS 3” veel leesplezier toe en zeggen hartelijk dank aan allen die weer met heel veel inspiratie en energie aan dit magazine hebben meegewerkt en ook financieel mogelijk hebben gemaakt.

Jac Braat
Voorzitter Stichting Thomas Bouwprojecten

Colofon

De THOMAS is een magazine van de Stichting Thomas Bouwprojecten.
Opdrachtgever: Martijn Wagener en Stichting Thomas Bouwprojecten
Hoofd- en eindredactie: Siet Egas Repáraz
Redactie: Catherine Gilon, Wilma Martens, Siet Egas Repáraz
Fotografie: Bala Subramaniam, Wilma Martens, Jos Dijkers, Anne Reijenga, Pieter Keeris

Vertaling: Siet Egas Repáraz
Design en opmaak: Jona Pisters
Uitgave: 3de editie, december 2018

Deze THOMAS is tot stand gekomen dankzij speciale bijdragen van Vrienden van de Stichting Thomas Bouwprojecten.
Zo kan de Stichting de ontvangen giften van donateurs, besteden aan haar doel, de ondersteuning van arme kinderen in India.

Vragen of opmerkingen betreffende deze uitgave, de Stichting en donaties:

Stichting Thomas Bouwprojecten:
info@thomasbouwprojecten.nl
tel.: 06 20 28 02 43
Langeakker 29
5735HD Aarle-Rixtel
www.thomasbouwprojecten.nl

IBAN: NL47RABO0149308787
KvK: 41 09 25 42

Bent u geïnteresseerd in onze Nieuwsbrief?
Meld u dan aan via info@thomasbouwprojecten.nl

Deze THOMAS werd mede mogelijk gemaakt door:

Virida

keeris architecten

Wie is THOMAS?

De drie Thomasstichtingen zijn vernoemd naar St. Thomas Mount in Chennai, waar onze partnerorganisatie is opgericht: de Franciscanesser Zusters van St. Joseph. En in het St. Thomas Hospital, het ziekenhuis van de zusters, werkte Lucia Schiebroek, die aan de wieg stond van de eerste Thomasstichting, voordat zij helaas overleed. Lees hierover meer in de eerste editie van het THOMAS magazine.

Deze derde uitgave is gemaakt in opdracht van de Stichting Thomas Bouwprojecten. De stichting bouwt sinds 1992 onder meer scholen, kindertehuizen en sanitaire voorzieningen. Samen met twee zusterstichtingen (de Thomas Stichting voor Jongeren en Thomas Foundation for Microcredits) hebben we tot doel om arme kinderen in India een beter leven te bieden met concrete en kleinschalige projecten, veelal gericht op onderwijs en schoolgebouwen. We richten ons specifiek op onderwijs voor meisjes in arme plattelandsgemeenschappen, waar scholen vaak (te) ver weg zijn. Voor meisjes is het in India nog minder vanzelfsprekend dan voor jongens om naar school te gaan, zich te ontwikkelen en verder te studeren.

In Nederland worden de fondsen voor onze projecten geworven en de mensen die zich hiervoor inzetten werken enkel op vrijwillige basis. In India werken we samen met de Fransiscanesser Zusters van Sint Jozef in het zuiden van India, voornamelijk rondom Chennai. Deze congregatie van 500 zusters verspreid over 90 kloosters, richt zich met name op scholing van de meest kwetsbare kinderen in Zuid-India en beheert 50 scholen met in totaal meer dan 50.000 kinderen.

Waar de Fransiscanesser Zusters nieuwe scholen oprichten, helpt Thomas Bouwprojecten hen daarbij met bouwkundige voorzieningen. Ook willen we meer bewustzijn creëren in Nederland rondom de ontwikkelingsproblematiek. Dit alles met het doel om het leven en de scholing van arme kinderen in India te verbeteren. In totaal heeft Thomas Bouwprojecten zo'n 160 projecten gerealiseerd verdeeld over 42 scholen en internaten.

In deze THOMAS

6. In Memoriam Hans Schiebroek

8. Beleid Zr. Arockiam
in de praktijk

10. Chebrolu
het jubileum - project

14. Singampunari
College voor vrouwen

18. Jaarverslag 2017

21. Sanitaire programma
gaat van start

24. Pieter Keeris
kennis delen

30. Jos Dijkers
voor de kinderen

32. Acharapakkam
een bijzondere school

38. Sristi-dorp
een mooi initiatief

In Memoriam Hans Schiebroek

In april van dit jaar overleed Hans Schiebroek. Hoewel Hans al enige tijd een fragiele gezondheid had, kwam zijn overlijden voor ons allen toch onverwacht en als een grote schok.

Hans was in 1992 initiator en grondlegger van de Stichting Thomas Bouwprojecten. Eerder was de familie Schiebroek al de Thomas Stichting voor Jongeren begonnen, met als doel het geven van ondersteuning in de vorm van voeding, kleding, etc. aan de arme kinderen in India die daar aan de zorgen van de Zusters Fransiscanessen van Sint Joseph waren toevertrouwd.

Gaandeweg werd duidelijk dat er naast die ondersteuning ook gebouwen nodig waren voor huisvesting en scholen, daarom werd Hans erbij betrokken. Omdat dat vroeg om een andere, gedegen en projectmatige aanpak werd de Stichting Thomas Bouwprojecten opgericht in 1992.

Sindsdien heeft Hans zich meer dan 25 jaar lang met hart en ziel als fondsenwerver, bouwkundige en projectleider ingezet voor de realisatie van schoolgebouwen en internaten voor arme kinderen in India.

Met ondersteuning van velen zijn meer dan honderd projecten met een totale waarde van meer dan 4 miljoen euro gerealiseerd. Projecten groot en klein, varierend van een sanitaire voorziening tot een internaatsgebouw voor 100 studenten of een schoolgebouw met 12 of 16 klassen.

Namens de Zusters Franciscanessen van St. Jospeh, onze betrouwbare partner in India, waar Hans zovele jaren intensief en goed mee heeft samengewerkt, heeft Moeder Overste, Zuster Arockiam hun gevoelens bij het afscheid van Hans als volgt verwoord:

- Hans was vanaf het begin een sleutelpersoon in het werk van de Stichting Thomas Bouwprojecten

- Hij bezocht India voor het eerst in 1989 en was ook de daaropvolgende 25 jaar een welkome bezoeker totdat hij besloot in 2014 hiermee te stoppen vanwege zijn leeftijd en gezondheid

- Hans was een rolmodel in humanitaire dienstverlening

- Hij was een man van eenvoud, eerlijkheid, hard werken en integriteit

- Hij was een vriend van de armen, een metgezel van de behoeftigen. Hij was beschikbaar voor iedereen die hem benaderde

- Hij kon zich aanpassen aan elke situatie. Hij hield van de Indiase cultuur, de levensstijl, de Indiase keuken

- Hij kon communiceren met de minsten en de achtergestelden, taal was nooit een barriere

- Hij pleitte voor de congregatie bij hooggeplaatste ambtenaren in zowel Nederland als India. Hij zocht financiële steun bij andere stichtingen voor diverse projecten

- Hij maakte plannen voor onze projecten en stak vele uren in de specificaties daarvan

- Hij hield ervan tijd te besteden met de kinderen in onze tehuizen en genoot van hun culturele activiteiten. Voor de kinderen was een bezoek van Hans een feest

- Hij beschouwde de Zusters van de Congregatie en de kinderen in onze tehuizen als zijn eigen familie

- Zijn herinnering zal in onze Congregatie altijd blijven voortleven.

Ik had het voorrecht in India een aantal locaties en activiteiten van de Congregatie te bezoeken. Indrukwekkend, vooral ook om te zien en te horen hoezeer Hans daar leeft. Talloze gebouwen zijn door onze stichting gerealiseerd en vele daarvan hebben een plaquette ingemetseld met de naam ‘Hans Schiebroek’. Daarmee zal Hans dus ook inderdaad blijven voortleven in India.

Voor Hans waren zijn bezoeken aan India belangrijk en tegelijk ook een feest. Toch willen we benadrukken dat dat ook veel tijd en energie vroeg. Om meer dan 25 jaar lang ieder jaar als vrijwilliger 4 tot 6 weken naar India te gaan en daar onder tamelijk primitieve omstandigheden te reizen en te verblijven, met risico’s op ziekten nog daarbij, was een grote opgave voor Hans, maar zeker ook voor zijn vrouw en kinderen. En ik hoop dat de trots op wat Hans heeft bewerkstelligd hen voldoening zal blijven geven. Hans was niet alleen bouwkundige, maar ook een hartstochtelijke pleitbezorger van het goede doel waar wij voor staan. En daarmee heeft hij een band opgebouwd met vele donateurs van de Stichting Thomas Bouwprojecten. Die wij hierbij dan ook namens Hans bedanken voor alles wat zij via ons bijdragen aan het goede doel, de ondersteuning van arme kinderen in India.

Ik sluit dit In Memoriam af met welgemeende dank aan Hans voor alles wat hij gedaan heeft. Toen Hans een maand voor zijn overlijden uit het ziekenhuis naar huis kwam, vertelde hij dat de tijd gekomen was om niet zozeer meer vooruit te kijken naar wat hij ging doen, maar terug te kijken op wat hij gedaan en bereikt had. Dat doen wij hier dus ook en stellen vast dat Hans op zijn bescheiden maar vasthoudende wijze, heel veel heeft gedaan en bewerkstelligd; voor de verbetering van het onderwijs en de leefomstandigheden van de arme kinderen in India.

Namens iedereen die bij de Thomas stichtingen betrokken is, danken wij Hans heel oprecht daarvoor.

Jac Braat, voorzitter Stichting Thomas Bouwprojecten

Verdedigster van haar fort (van liefde)

Tekst Catherine Gilon, foto's Bala Subramaniam

Vorig jaar spraken we met de toen pas nieuw verkozen Moeder Overste van de FSJ congregatie, Zr. Arockiam.
Zij deelde toen met ons haar beleid en haar plannen voor "Missie 2020", waarmee ze de congregatie weer in lijn wil brengen met de opdracht van de Stichter. Dit jaar praten we met haar bij, over hoe haar visie wordt omgezet in realiteit: de toenemende uitdagingen, de acties en de voldoening...

Opnieuw krijgen we Zr. Arockiam te spreken op een drukke dag (een dag begint voor haar om 4.30 uur en gaat aan een stuk door tot 23.30 uur). Na het uitwisselen van beleefdheden, laten we weten erg nieuwsgierig te zijn naar de status van haar plannen voor 2020. Ze lacht, "Wel, bijna 80% van het werk is gerealiseerd! Weet je, we werken alleen met realistische doelstellingen en in november, heb ik een meeting met iedere beleidscommissie, waarin we de status van de lopende projecten bespreken en het plan voor de komende 3 jaar uitwerken."

Van plan tot actie

Voor onderwijs, het belangrijkste aandachtsgebied, onthulde ze vorig jaar dat er op iedere school zo'n 25 kinderen aangewezen moesten worden, die gratis onderwijs zouden krijgen. En conform plan, heeft iedere school 25 kinderen geselecteerd die "BPL" (below poverty line) of te wel, onder de armoedegrens leven en zijn ze begonnen hun hele scholing te sponsoren. "We hebben nu een gecentraliseerd systeem waarmee we deze kinderen kunnen volgen en ervoor zorgen dat de informatie niet verloren gaat, ook al zijn er wijzigingen in de staf of onder de leraren. De enige moeilijkheid hier was dat de meeste ouders wilden dat we de nodige discretie in acht zouden nemen. Een andere belangrijke mijlpaal was de opening van het St. Joseph's College voor vrouwen, in Singampunari, een dorp in Tamil Nadu, Zuid-India. We zijn heel erg blij dat zich 103 studentes hebben ingeschreven voor het eerste jaar dat we operationeel zijn. Voor ouders die hun dochters niet naar een andere stad willen sturen om te studeren, betekent dit een veilige haven, gebouwd dichtbij hun eigen dorp. Verder waren er ook enkele ongeplande acties, zoals het opzetten van een gratis avond bijlescentrum, voor arme kinderen in de sloppenwijk van Chitandripet. De meeste van deze kinderen werden gelokt door de illegale handel, zoals prostitutie, "Door het avond bijlescentrum, proberen deze kinderen zich nu te richten op hun opleiding en hun eigen toekomst."

Naast de commissie onderwijs, heeft ook de commissie gezondheid grote stappen gezet het afgelopen jaar. Zr. Arockiam heeft zelf twee maanden doorgebracht in het Thomas ziekenhuis, om de administratie te automatiseren en ze hielp bij het werven van gespecialiseerde artsen voor verschillende afdelingen, zoals neurologie, urologie, orthopedie etc. Het aantal verpleegsters per afdeling is ook aanzienlijk verhoogd, om het toenemend aantal patiënten aan te kunnen. "In het afgelopen jaar hebben we ook twee dorpen geadopteerd, waar artsen regelmatig, gratis algehele gezondheidsonderzoeken uitvoeren."

Uitdagingen zijn er in alle soorten

Tijdens haar regelmatige bezoeken aan kloosters en instituten, zorgt ze ervoor dat iedere medewerker, zuster en hulpverlener gehoord wordt. Ze spreekt met iedereen individueel om hun dagelijkse problemen te begrijpen. Tijdens haar laatste bezoek aan het Lucknow

bisdom, viel het haar op dat de school 7 km verwijderd is van de dichtstbijzijnde stad. Voor de kinderen was er al wel een schoolbus, maar voor de zusters regelde ze twee brommers waarmee ze zich sneller kunnen verplaatsen.

Dat zijn problemen die makkelijk op te lossen zijn, maar er waren andere die haar moed en geloof echt op de proef stelden. Het runnen van een (katholieke) minderheidsinstelling in een overwegend Hindoeïstisch land, kent bijzondere uitdagingen. En in deze tijd, waar onenigheid snel breeduit in de sociale media wordt uitgevochten, des te meer. Zo kon het gebeuren dat de CWC (Child Welfare Committee) dat gerund wordt door de Indiase overheid, de zusters van FSJ opgedragen had om 5 weeskinderen (die allemaal bij de zusters opgroeien, sinds ze na hun geboorte waren verlaten) over te dragen aan tehuizen die door de overheid gerund worden, omdat er sprake zou zijn van onregelmatigheden en gedwongen bekering. Toen de zusters dit weigerden, omdat daar geen sprake van is, werden er zo'n 20 aangiftes gedaan tegen het klooster. "Sommigen zeiden me de kinderen op te geven, omdat dat makkelijker was. Dat was veiliger en niemand zou ons nog lastig vallen. Maar gedurende al die jaren hebben wij die kinderen de beste zorg en onderwijs gegeven, (ze zitten nu op de prestigieuze Montfort school) en ik vond dat we ze niet zomaar in de steek konden laten en hun dromen zien vervliegen. De kinderen waren totaal van slag toen ze voor 6 maanden, de duur van het proces, tijdelijk in een overheidsinternaat werden geplaatst. De verwarring was op hun gezicht te lezen en de kwetsbaarheid van hun toekomst schokte hen." Ze schudt vastberaden haar hoofd: "Ik weigerde toe te geven. Als we niet kunnen opkomen voor de zwakkeren, heeft wat wij doen geen enkele zin. We hebben al het nodige papierwerk gedaan en ons goed voorbereid en we hebben íedere zaak gewonnen. Het was een vermoeiend jaar, maar meer dan de moeite waard om onze kinderen weer thuis te hebben." En ja, het gerechtshof heeft de FSJ zusters in het gelijk gesteld en uitgesproken dat daar ze de kinderen de best mogelijke zorg en opvoeding hebben gegeven, de voogdij de zusters toekomt.

Het werd tijd om weer afscheid te nemen van Zr. Arockiam, we hebben slechts een wens, dat zij haar fort verdedigt, met haar geloof en liefde.

Geen droom is onmogelijk

Vorig jaar vroegen wij uw aandacht voor ons jubileum-project: de uitbreiding van een school in Chebrolu. Dankzij uw gulle giften konden we dit heel snel realiseren en dit jaar zijn we eens gaan kijken wat dat eigenlijk betekent voor de kinderen. Ook het College voor vrouwen in Singampunari, was voor de stichting om diverse redenen een belangrijk project. We spraken met de directrice, een docente en enkele van de allereerste studentes.

Tekst Catherine Gilon, foto's Bala Subramaniam

Chebrolu is een klein dorp in het Guntur district van Andhra Pradesh. De weelderige, groene boerderijen die we er zien verraden niet de rijke historie van Chebrolu. Overheidsarchieven onthullen namelijk dat het eens een Boeddhistische plaats was en ook de territoriale hoofdstad van de Kakatiya dynastie in de tweede eeuw. Langzaam rijden we het terrein van de St. Don Bosco "medium English" school op, om een dag met de kinderen en de docenten door te brengen.

Het eerste wat ons hier opvalt is de ongelooflijke discipline van de kinderen: de keurige, stille rij vóór de toiletten zegt ons al voldoende. Zuster Vimala, docent Engels zegt instemmend: "Ik heb op diverse scholen door heel India gewerkt, maar deze kinderen behoren tot de meest gedisciplineerde. Over het algemeen, zie ik dat deze kinderen luisteren naar wat de staff hen zegt."

Tegelijkertijd lijken ze ook het principe "speel tijdens het spelen en werk tijdens het werken", te volgen. Gedurende een half uur kijken we naar hoe zij hun energie de vrije loop laten. Het is speelkwartier en de

kinderen spelen vol overgave. Nu de sport kabbadi nationale bekendheid heeft verkregen door professionele kabbadi – competities, vertellen jongens van het team waar ik mee spreek, dat ze er allemaal van dromen om een professionele kabbadi speler te worden.

Maar Daniël, uit groep 8, heeft andere plannen. Hoewel hij heel graag aan sport doet, vooral cricket, wil hij later zijn land dienen als ambtenaar bij de Indiase administratieve overheidsdienst (IAS) of bij de Indiase politie (IPS). Daniël's vader is buschauffeur en zijn moeder huisvrouw. Hij zegt dat het zijn ouders waren die hem het dienstbaar zijn hebben geleerd: "Ooit zal ik hun dromen waarmaken", laat hij ons weten.

Jai Sai die al in groep 10 zit, droomt ervan om wetenschapper worden. Hij is er zo goed als zeker van dat hem dit zal lukken: "Ik wil weten waarin de wereld verschilt van andere planeten. De planetaire wetenschap fascineert me en ooit wil ik meer leren over deze fascinerende wereld."

Het is nog maar een jaar geleden dat Zuster Amala, aantrad als hoofd van de school in Chebrolu, maar ze is ervan overtuigd dat ze op de goede weg zijn. "Toen ik hier op deze school begon, spraken de kinderen Telegu (een taal die in de staat Andhra wordt gesproken) en beheersten het Engels maar heel beperkt. Door de conversatielessen in het Engels die we geven, hebben de meeste kinderen nu de Engelse taal onder de knie gekregen. Tegenwoordig is Engels wereldwijd een voorwaarde om te communiceren: ik wil niet dat deze kinderen daarin achter blijven."
Vervolgens zegt ze: "het scheikunde lab is een andere plek, waar de kinderen kunnen oefenen wat ze geleerd hebben. Het is altijd zinvol om dat wat je geleerd hebt ook in de praktijk te ervaren en niet alleen door de theorie."

Als we Zuster Amala vragen waar de kinderen hun levendige ambitie vandaan halen, moet ze lachen. "We nodigen regelmatig inspirerende mensen, met uiteenlopende achtergronden en ervaringen uit, om hun levensverhaal te komen vertellen.

Jai Sai

Op deze wijze inspireren ze de kinderen om hun eigen toekomst in kaart te brengen. Onlangs hadden we een beroemd politieagent (IPS) en daarvóor ook een gepensioneerde wetenschapper. Deze mensen motiveren onze kinderen op een manier waar geen boek tegenop kan. Het meebeleven van de door hun afgelegde weg en de uitdagingen waar ze voor stonden, leidt onze kinderen naar het juiste pad."
De zusters geven ook vaak gratis naschoolse bijles, iets waar de ouders heel blij mee zijn. Ze hoeven niet op zoek naar extra middelen om de bijles te betalen, maar kunnen hun kinderen ondersteunen met de hulp van de docent.
Na een rondleiding door de klaslokalen op de nieuwe verdieping, die onlangs geopend kon worden dankzij de hulp van de Stichting Thomas Bouwprojecten, laat Zuster Vimala ons ook het schuurtje zien, waar de kinderen eerst les kregen.
Het gaat niet alleen om de muren, de Thomas Stichting en de zusters van de congregatie FSJ geven deze kinderen de hoop dat morgen geen van hun dromen onmogelijk is.

Kabbadi

Kabbadi is een oude contact sport, oorspronkelijk uit Tamil Nadu. Het woord Kabbadi stamt af van het Tamil woord 'Kai Pidi' Wat vertaald kan worden als 'handen vasthouden'. Het spel is redelijk simpel: twee teams, van ieder 7 spelers, spelen twee maal 20 minuten. Spelers van ieder team moeten om de beurt proberen over de middellijn te komen, op de helft van de tegenstander.
Daarbij moeten ze spelers van de tegenstander "aftikken" en terugrennen naar hun eigen helft om te scoren. Hoe meer tegenspelers afgetikt worden, hoe hoger de score. Maar als de tegenstander weet te voorkomen dat de speler terug kan naar zijn eigen helft, scoort deze geen punten.
De belangstelling voor deze oude sport herleefde onlangs door een professionele Kabbadi competitie, die in 2014 gestart werd. Al direct in het eerste seizoen was de competitie, die gebaseerd is op het "Twintig20 – format" van cricket, een grote hit, die meer dan 435 miljoen kijkers trok.

"Ooit zal ik hun dromen waarmaken"

Daniël

Onderwijs dichter bij huis

Tekst Catherine Gilon, foto's Bala Subramaniam

Singampunari is een kleine interessante stad in de buurt van Madurai in Zuid-India. De dag dat we naar Singampunari gingen, was er een plaatselijk festival gaande en het stadje bruiste van de activiteiten. Onderweg naar het St. Joseph's College of Arts and Science for women, passeerden we groene landerijen afgewisseld met kleine industriële activiteiten. De stad is heel beroemd vanwege de productie van kokostouw, een van de belangrijkste bronnen van bestaan van de stad.
Zuster Margaret, directeur van de het St. Joseph's College, had gelijk toen ze zei dat we het gebouw niet konden missen: te midden van hoge bomen worden we welkom geheten op een ruim aangelegde, vriendelijke campus.

Om te beginnen feliciteren we Zuster Susai Marie, de Secretaris van het college, met het feit dat zich al meer dan 100 studentes hebben aangemeld in het eerste jaar na de opening in april 2017. "Eigenlijk waren het de ouders van onze leerlingen op de nabijgelegen middenschool, die het idee opperden voor een vervolgopleiding", vertelt ze. "Tijdens de jaarlijkse diploma-uitreiking, kwamen ouders naar ons toe en zeiden dat we ook een hogere opleiding voor meisjes zouden moeten hebben, zodat zij hun dochters in een veilige omgeving kunnen laten studeren." Ze vervolgt: "we hebben toen een onderzoek gedaan in zo'n 125 dorpen hier in de omgeving, waaruit bleek dat er wel degelijk behoefte was aan een hogere beroepsopleiding voor meisjes.

Ouders sturen hun dochters liever niet naar verre, grote steden om te studeren."
Het feit dat het college te midden van 5 districten ligt én dat de studiekosten gesubsidieerd worden, vormen een extra voordeel.

Het college biedt op dit moment 6 verschillende opleidingen, Handel, Wiskunde, Informatie Technologie, Bedrijfskunde, Tamil en Engels, van ieder drie jaar.
"Daar dit het eerste operationele jaar is, zijn we nu nog bezig met het opzetten van extra-curriculaire activiteiten zoals sport, dans en muziek. We hebben al wel een "Adopteer een dorp" programma, waarbij de studentes met de inwoners van dorpen bewustzijn programma's doorvoeren met betrekking tot sanitaire voorzieningen", gaat ze verder.
"Volgend jaar hopen we het aantal studentes te verdrievoudigen.
We zijn inmiddels begonnen met de bouw van een hostel hier op de campus voor onze studentes en we hebben ook plannen om dagelijks bussen in te zetten naar afgelegen dorpen, waar meisjes geen of beperkte toegang hebben tot een opleiding.

"Gedurende bijna 8 jaar heeft dit project stil gestaan. Pas toen eenmaal de bouw van het Erwin Memorial block goedgekeurd werd, kwam de zaak in beweging en werd het college vorig jaar opgeleverd en geopend, vertelt Zuster Margaret Bastin, directeur van het St. Joseph's college ons. De meeste ouders zijn of boeren of fabrieksarbeiders, maar de studentes waarmee we spreken

Zr. Margaret

hebben duizenden dromen. M.Gokulaabi, 17 jaar, die uit een boerengezin komt, zegt dat ze het niet voor mogelijk hield dat een college op het platteland, zoals hier in Singampunari, zo een hoge onderwijs standaard kon hebben. “Het geeft mij de hoop dat ik ooit docent Engels zal worden.” Karthikeyini, ook 17 wil graag IT-engineer worden, haar vader is een arbeider en ze onthult dat ze vanaf de eerste keer dat ze een computer zag op de middelbare school, ze er direct door gefascineerd werd. ”Ik ben dol op programmeren en mijn docenten hebben me het gevoel gegeven dat ik mijn ambitie ooit waar kan maken.”
Kayalvizhi, de 32 jarige docent Engels vertelt ons dat het ook voor jonge professionals zoals zij, hier een veilige plek is om te werken: “Dat we zó een college in een landelijk gebied hebben nu, is een zegen: onze families (zowel die van de studentes als van de docenten) vinden dit heel fijn daar we niet ver hoeven te reizen voor ons werk of studie.” En als docent heeft ze het gevoel dat het college haar de juiste ruimte geeft om de jonge dromers mede te vormen.

Het is bemoedigend om het grote zelfvertrouwen en ambities van de meisjes te zien, zeggen we tegen Zr. Margaret en ze glimlacht. “Ik weet dat we nog maar een jaar bezig zijn, maar ik heb een enorme verandering bij velen van hen waargenomen. We beginnen iedere dag met kleine verhalen die onze studentes motiveren om zo goed te worden als ze willen zijn.” Zij helpt persoonlijk ook als een student behoefte heeft aan ondersteuning. “De docenten wezen me eens op een meisje dat nogal afgeleid leek te zijn, toen ik dat met haar besprak vertelde ze me dat ze net gescheiden was en moeite had zich op haar studie te concentreren. Ik luisterde naar haar en langzaamaan moedigde ik haar aan om dóór te gaan met haar eigen leven. Binnen een maand bemerkten de docenten een grote verandering in haar zelfverzekerdheid en haar interesse in de studie.

Zr. Margaret zelf heeft ook een unieke achtergrond: ze promoveerde in Carnatische muziek en heeft een doctoraal in yoga; beide opleidingen zijn diep

verankerd in de lokale Tamil en Hindoe cultuur. Zr. Margaret lacht: “Als zij ter ere van Krishna zongen, dacht ik aan Jezus. Ik kan wel zeggen dat het mij geleerd heeft om samen te werken met mensen van willekeurig welke religie. We leerden de ander te respecteren en te accepteren.” Deze waarden hoopt ze ook aan haar studentes mee te geven. “Wij benadrukken hier drie dingen: Humaniteit staat boven iedere religie of kaste, de waarde van zuiverheid én het respect voor de Indiase kunst en cultuur.”

Dat is waarschijnlijk de reden waarom de studentes, waarvan 90% Hindoe, zich hier zo thuis voelen: dit is een plek waar ze zichzelf kunnen zijn of misschien wel hun “beste” zelf.

Gokulabi, student Engels

Carnatische muziek

De muziek van India kan men verdelen in drie hoofdvormen: klassieke muziek, popmuziek en volksmuziek. De klassieke muziek kent twee tradities, namelijk de Hindoestaanse muziek en de Carnatische muziek. De popmuziek bestaat voornamelijk uit de Indiase filmmuziek, terwijl Indiase volksmuziek veel regionale genres kent.
Klassieke muziek:
De Carnatische muziek is de traditie die hoort bij het zuidelijke deel van India, Tamil Nadu, Karnataka en Kerala. De Hindoestaanse muziek bij het noordelijke deel, Pakistan en Bangladesh. Beide tradities grijpen terug op een vedische origine. Het grote verschil is dat de Hindoestaanse muziek sinds de Mongoolse overheersing (13e eeuw na Chr.) veel invloed heeft ondergaan van de Perzische en Arabische muziek. De historische basis van de Indiase muziek ligt in een vocale traditie: de zanger(es) is een belangrijke solist. In de Carnatische muziek is de Veena het belangrijkste instrument. Andere instrumenten in deze muziek zijn onder andere Nadhaswaram, Viool (de westerse, maar anders gehanteerd) Mridangam en Ghatam (kleipot)

Gang van zaken in 2017

Algemeen
Het jaar 2017 is voor de Stichting Thomas Bouwprojecten een heel bijzonder en succesvol jaar geweest. De stichting vierde haar 25-jarig jubileum en kende een zeer hoog niveau van fondsenwerving en projectbestedingen, oplevering van lopende projecten, en voorbereiding en start van nieuwe. Dit alles conform aan of zelfs beter dan de voor 2017 opgestelde ambitieuze planning en begroting.

Bezetting van bestuur en projectteam
Per 1 januari 2018 is Wilma Martens toegetreden tot het bestuur in de rol van secretaris en zal Leo Verhagen, tot dan toe secretaris, zich als bestuurslid speciaal gaan richten op sponsor-relaties en fondsenwerving. Verder neemt Martijn Wagener nu afscheid van het bestuur, maar zal ons wel blijven ondersteunen, met name bij de publicatie van het THOMAS magazine.

Het bestuur is per 1 januari 2018 nu als volgt samengesteld:
- Jac Braat, voorzitter (benoemingstermijn loopt tot juni 2019)
- Wilma Martens, secretaris (benoemingstermijn loopt tot januari 2021)
- Tom Odijk, penningmeester (benoemingstermijn loopt tot januari 2020)
- Leo Verhagen, bestuurslid (benoemingstermijn loopt tot januari 2021)
- Siet Egas Repáraz, bestuurslid (benoemingstermijn loopt tot januari 2019).

Samenwerking en partnerorganisaties
Zoals bekend werken wij ten nauwste samen met de Zusters Franciscanessen van St. Joseph (FSJ), onze partnerorganisatie in India. Deze organisatie heeft in 2016 een nieuw leiderschapsteam ("Council") gekozen. Aan het hoofd hiervan staat Zuster Arockiam als Superior General, met Zuster Prudentia (al vele jaren ons vaste aanspreekpunt in India) als Deputy Superior General.
Ook in 2017 hebben wij weer uitstekend kunnen samenwerken met de congregatie. Met name kwam dit tot uitdrukking bij het effectief plannen en realiseren van projecten, en ook bij het vieren van ons 25-jarig jubileum, waarbij de Zusters Arockiam, Prudentia en Asha aanwezig waren. Bij die gelegenheid hebben we ook onze wederzijdse beleidsplannen nog beter op elkaar kunnen afstemmen.

Fondsenwerving
De baten uit fondsenwerving bedroegen circa 133.000 euro. De grotere ontvangsten zijn:
- 36.000 euro voor Jubileumproject Chebrolu
- 38.000 euro voor Singampunari College
- 13.500 euro voor Srikalahasti schoolgebouw
- 15.000 euro voor Pannaikadu
- 15.000 euro voor Diverse kleine projecten 2017

De baten uit fondsenwerving waren dus geheel in lijn met de ambitieus opgestelde begroting van 130.000 euro. Gestimuleerd door de activiteiten en publicaties rond ons 25-jarig jubileum zijn met name in het 4e kwartaal hoge donaties ontvangen (38.000 euro), waardoor we sneller dan gedacht voldoende middelen bijeen hadden voor het jubileum-project Chebrolu (school uitbreiden met vier klassen); dit kan nu begin 2018 aanbesteed worden. Met de 2017-bijdragen in de reeds in 2016 gevormde bestemmingsfondsen voor Srikalahasti en Pannaikadu konden deze projecten in 2017 aanbesteed en uitgevoerd worden (officiële oplevering begin 2018).

Besteed aan de doelstellingen; effectiviteit
Het Bouwproject-kosten-bedrag bedraagt bijna 159.000 euro, aanzienlijk meer dan de in de begroting voorziene 102.000 euro.

De kosten van eigen fondsenwerving waren 3.300 euro ofwel 2,4% van fondsen-baten. Deze waren in 2017 hoger dan de voorbije paar jaren in verband met de jubileumviering, met de al genoemde positieve effecten op de ontvangen donaties. De beheerskosten (2.400 euro)

bleven onder de begroting mede dankzij de steun door enkele bedrijven die hun diensten gratis of tegen lage tarieven aanbieden en dankzij de inzet van bestuur en projectteam zonder dat daar vergoeding tegenover staat.

Resultaat

Per saldo is een negatief resultaat ontstaan van -31.000 euro door inkomsten van 133.000 euro minus bestedingen aan de doelstellingen van 159.000 euro en kosten van 5.000 euro.
Na het “spaarjaar” 2016 is dus in 2017 weer relatief meer “besteed” uit eerder opgebouwde reserves en fondsen

Projectactiviteiten

Anne Reijenga en Jos Dijkers hebben in februari respectievelijk september 2017 weer een inspectiereis gemaakt, om ter plaatse in India de lopende projecten te controleren en de behoefte aan toekomstige projecten vast te stellen.

Twee grote projecten zijn begin 2017 aanbesteed en in de loop van het jaar uitgevoerd. Dit betreft Srikalahasti (4-klassig schoolgebouw; 70.000 euro) en Pannaikadu (renovatie en uitbreiding school; uiteindelijke bedrag 65.000 euro; hiervan 50.000 euro ten laste van 2017, de overige 15.000 euro van 2018). Deze projecten zullen begin 2018 opgeleverd worden.
In Oddantanghel is een project gestart voor een toiletgebouw voor de jongens-boarding (10.000 euro)
Het prioriteitsproject in Perambalur (toiletgebouwen

ad 42.000 euro), begin 2016 aanbesteed, is eind 2017 opgeleverd. Daarnaast zijn ook nog een aantal kleine projecten (diverse elektra-, was- en watervoorzieningen) uitgevoerd voor samen ongeveer 15.000 euro.

In de loop van 2017 zijn voldoende fondsen geworven om begin 2018 de bouw te kunnen starten van ons jubileumproject : een school-uitbreiding met vier klassen in Chebrolu (geschatte bedrag 65.000 euro). Dit is het resultaat van de zeer geslaagde en succesvolle fondsenwerving rondom de viering van ons 25-jarig jubileum in oktober/ november 2017.

Publicaties 2017

Eind 2016 hebben we ons eerste magazine THOMAS gepubliceerd. Mede gemotiveerd door de vele positieve reacties, hebben we in 2017 een tweede uitgave verzorgd, tevens ter gelegenheid van ons 25 jarig jubileum. Vervolgens zijn we in 2017 begonnen met het publiceren van een Nieuwsbrief, waarin we (potentiële) donoren informeren over de status van de diverse projecten en actuele thema's. We streven ernaar om minstens driemaal per jaar een nieuwsbrief uit te brengen.

Begroting en plannen voor 2018

De plannen voor 2018 zijn afgestemd met de congregatie FSJ en volgens de Begroting met name gericht op de uitvoering van het jubileum-project in Chebrolu (geschat op 65.000 euro, in de begroting voorzichtigheidshalve opgenomen voor 70.000 euro) , het afmaken van het project in Pannaikadu (nog nodig 15.000 euro), en een aantal kleinere projecten en ondersteuningsactiviteiten (tezamen 26.000 euro).
De fondsenwerving is in de begroting voor 2018 ingezet op 100.000 euro, wat lager dan in 2017 waarin we incidenteel hogere ontvangsten hadden in relatie tot ons jubileum.
Volgens de begroting zou daarmee in 2018 een negatief resultaat van 10.000 euro ontstaan. Dit ten laste van de per 31-12-2017 voldoende aanwezige middelen in reserves en fondsen. Mochten de donatie-ontvangsten in 2018 hoger uitvallen dan begroot, dan kan dat leiden tot additionele projecten met name ook op het gebied van sanitaire voorzieningen waar op vele plaatsen zeer dringende behoefte aan is.

Tot besluit

2017 Is een meer dan goed jaar geweest. De fondsenwerving lag op een hoog niveau (zoals begroot), en de projectactiviteiten waren nog aanzienlijk hoger.
De fondsenwerving voor het jubileum-project in Chebrolu is zo succesvol geweest dat de bouw van een schooluitbreiding met 4 klassen al begin 2018 kan starten.
In vele opzichten is 2017 daarmee een bekroning geworden van het 25-jarig bestaan van onze stichting. Bij dat jubileum hebben we in oktober/november 2017 stil gestaan middels publicaties en bijeenkomsten. Die waren met name gericht op het onderhouden van onze relaties met sponsoren, zonder welke het werk van onze stichting onmogelijk zou zijn.
Namens de kinderen in India en onze FSJ zuster congregatie danken bestuur en projectteam u als sponsor, donor of relatie voor de samenwerking en het vertrouwen dat u ons heeft gegeven in 2017 en alle daaraan voorafgaande jaren van ons bestaan. Ook voor de toekomst rekenen wij op een vruchtbare voortzetting hiervan zodat we met uw giften nog vele projecten kunnen realiseren!

Programma sanitaire voorzieningen "safe & clean"

Tekst Leo Verhagen, foto's Bala Subramaniam, J.Dijkers, A. Reijenga

Naar veilige, hygiënische en voldoende sanitaire voorzieningen voor 2700 kinderen.

Misschien komt de foto van de 'wild-poepende' jongens in het groen, u nog bekend voor. Al in onze eerste editie van 2016, schreven wij over het immense probleem in India m.b.t. de sanitaire voorzieningen.

Op de verjaardag van Mahatma Gandhi op 2 oktober in het jaar 2014 kondigde premier Narendra Modi zijn 'Swachh Bharat' missie aan: Schoon India, om een einde te maken aan wildpoepen en wildplassen. De overheid maakte plannen om 111 miljoen toiletten te bouwen in rurale gebieden vóór de 150ste verjaardag van Gandhi in 2019.
Per eind 2017 zijn er 60 miljoen toiletten gerealiseerd (65%).
Ook scholen en instellingen mogen niet achterblijven. In de staat Tamil Nadu bijv. heeft nog altijd 3.5% van de scholen geen toilet en bijna 30% van de toiletten functioneert niet.
De congregatie Franciscanessen van St. Joseph in Chennai beheert 50 scholen en 20 kindertehuizen voor ruim 50.000 kinderen, veelal afkomstig uit arme gezinnen.
Met behulp van de donaties uit Nederland heeft de Stichting Thomas Bouwprojecten meer dan 100 projecten ter waarde van 4 miljoen euro gerealiseerd.
Echter ook bij de scholen van de congregatie is er achterstand op sanitair gebied. In het

verleden werd bij de verdeling van beperkte investerings- en onderhoudsmiddelen dikwijls prioriteit gegeven aan goed onderwijs en veilige kindertehuizen boven verbetering van sanitaire voorzieningen.
De stichting heeft in de afgelopen 10 jaar al 15 projecten gerealiseerd die een verbetering van het sanitair, was- of watervoorziening tot doel hadden, zoals bijv. in Vandavasi (2014) en Perambalur (2017).

Graag willen we de situatie voor díe scholen en kindertehuizen, waar ernstige gebreken aanwezig zijn, in relatief korte tijd met prioriteit verbeteren. Samen met de congregatie hebben we 9 locaties uitgekozen die hiervoor in aanmerking komen, zie bijgevoegd overzicht. Het hele programma heeft de naam “safe & clean” gekregen, omdat voor de kinderen niet alleen de hygiënische- maar óok de veiligheidsaspecten van deze voorzieningen, met name voor meisjes, van groot belang zijn. Denk bijv. aan het voorkómen van ziektes, infecties en slangenbeten. De kostenschattingen die we nu gemaakt hebben zijn nog niet gebaseerd op offertes van aannemers maar, op onze ervaringscijfers van de afgelopen jaren. Per project zullen eerst ontwerpen gemaakt worden en offertes aangevraagd, alvorens de beslissing tot de start van de bouw wordt genomen.
Het totale programma zal ongeveer 230,000 euro gaan bedragen. We hebben samen met de congregatie 3 projecten geselecteerd die de hoogste prioriteit hebben: Sri Kalahasti, Thiruvalanturai en Pathiavaram. De kosten van deze drie worden

Location	Type	Boys	Girls	Total students	Total cost
Avadi	Home/Boarding	0	75	75	10.000 euro
Chebrolu	School	365	265	630	23.800 euro
Olagadam	School; LKG to X-grade: plan to start Secondary	209	183	392	52.000 euro
Pannaikadu	School; LKG to X-grade	134	123	257	9.800 euro
Pathiavaram	Home/Boarding	64	36	100	10.800 euro
PT Parru	School: LKG to X-grade: (at site there are als 2 boardings(1 Boys, 1 Girls))	315	308	623	30.400 euro
Srikalahasti	School; LKG to X-grade	94	84	178	47.600 euro
Thiruvalanturai	Home/Boarding (at site also School Std 1 to VIII)	34	36	70	30.400 euro
Vegiwada	School; LKG to X-grade	270	185	455	14.000 euro
		1485	1220	2705	228.800 euro

Voor

Na

geschat op 88,000 euro, waarvan het project met de hoogste prioriteit, de school in Sri Kalahasti, op ongeveer 48,000 euro uitkomt.
Op onze website www.thomasbouwprojecten.nl vindt u voor deze 3 projecten een uitgebreide projectdocumentatie.
Na voltooiing van het héle programma zullen rond de 2700 kinderen veilige, hygiënische en voldoende toilet- en wasvoorzieningen hebben.
Wilt u ons bij dit sanitair verbeterprogramma helpen?
Dan zien wij uw bijdrage gaarne tegemoet op IBAN:

NL47RABO 0149 3087 87
ovv safe & clean

Mede namens alle kinderen en de zusters SFJ, zeggen wij u bij voorbaat dank voor uw bijdrage!

Traditiegetrouw stellen we dit jaar weer twee vrijwilligers van de Stichting Thomas Bouwprojecten aan u voor. Allereerst Pieter Keeris, de architect die aanvankelijk de plannen digitaliseerde, maar nu de volledige uitwerking van de plannen voor zijn rekening neemt. En dan Jos Dijkers. Hij nam destijds de projectleidersrol over van Hans Schiebroek en reist ook ieder jaar naar India om alle locaties bezoeken. Één van die locaties, Acharapakkam heeft een speciaal plekje in zijn hart veroverd.

"Mijn passie is het delen van kennis met de jeugd"

Tekst Wilma Martens & Siet Egas Repáraz, foto's Wilma Martens & Pieter Keeris

We zijn in gesprek met Pieter Keeris. Pieter is de (Nederlandse) architect van de Stichting Thomas Bouwprojecten. Hij zorgt ervoor dat ideeën en ontwerpen digitaal vertaald worden naar werktekeningen waar de aannemers in India dan weer mee aan de slag gaan.

"Ik heb het druk," vertelt Pieter. "Ik heb een fijn gezin met drie kinderen, een zoon van vijf jaar en twee dochters van 3 en 6. Daarbij zijn we pas verhuisd, ik heb ons nieuwe huis zelf ontworpen. Het is een modern huis geworden en helemaal op maat gemaakt voor ons gezin. We hebben tijdens de bouw veel zelf gedaan. We wonen er nu 4 maanden en het begint een beetje op orde te komen. Alleen de tuin moet nog worden aangelegd." Pieter staat ondertussen op van zijn stoel en haalt er enthousiast een maquette bij van de trap in zijn nieuwe huis, hij heeft deze unieke trap zelf ontworpen. Hij is er terecht trots

op want de trap is prachtig. "Ik heb twee banen, ik werk in het familiebedrijf Keeris Architecten waar ik met mijn vader en broer vormgeef aan nieuwbouwprojecten in de Kempen. Daarnaast geef ik al zo'n 11 jaar één dag in de week les aan de HTS, de AVANS Hogeschool in 's-Hertogenbosch. Ik geef les in architectuur gerelateerde vakken en dan voornamelijk aan 1e en 2e jaars studenten. Dat lesgeven doe ik erg graag, mijn passie is het delen van kennis. Ik zou het niet 5 dagen in de week willen doen want dan moet je jezelf herhalen en wordt het saai, maar deze combi, een dag les en 4 dagen werken op kantoor is wat mij betreft prima."

"Die jeugd en het lesgeven sluit heel mooi aan bij mijn werk voor India. Daar bouw ik, als vrijwilliger van de Stichting Thomas Bouwprojecten, klaslokalen voor kinderen. Ik werd gevraagd door Jac Braat, de huidige voorzitter, die toen ook al bestuurslid was. We woonden bij elkaar in de straat en er waren zaken die de gemeente oppakte en die we als straat niet zagen zitten. We hebben toen samen opgetrokken in dat project en elkaar zo leren kennen, overigens met een positief eindresultaat. En toen kwam de vraag van Jac: Ik ben vrijwilliger bij de Stichting Thomasbouwprojecten en we zijn op zoek naar een jonge architect die ons kan ondersteunen met het digitaliseren van bouwtekeningen, is dat iets voor jou? Ik heb over dit verzoek nagedacht en er thuis en op ons kantoor over gesproken en natuurlijk heb ik ja gezegd!"

"Daarbij is misschien wel een doorslaggevende factor geweest dat ik tijdens mijn studie 4 weken met een groep van 20 medestudenten door India heb gereisd. Het was een fantastische reis waar ik nog steeds met veel plezier op terug kijk. Ik wil er beslist nog een keer heen gaan wanneer de kans zich voor doet. We zijn destijds door het noorden en westen gereisd en hebben onder andere Delhi, Agra en Chandigarh bezocht. In het oosten, waar de Thomas projecten

zijn, zijn we niet geweest, maar ik kan me toch goed voorstellen hoe het er daar uitziet.
Ik heb door vergelijkbare schooltjes gelopen, ik heb gebruik gemaakt van de toiletten en gedacht: Hier zou je iets aan moeten kunnen doen. Zo kwam alles bij elkaar met de vraag van Jac en nu werk ik al zo'n 7 jaar voor stichting."

"Het eerste project was het zusterhuis in Vegiwada in 2011. Wijlen Hans Schiebroek en Anne Reijenga kwamen op ons kantoor met de uitgewerkte tekeningen op papier en mijn enige taak was het 1 op 1 omzetten naar een digitaal bestand.
Deze taak is gegroeid in de loop van de jaren en op dit moment heb ik ook inbreng in het ontwerp en werk ik de tekeningen helemaal uit. Nu wordt er niets meer getekend op papier maar gaat alles digitaal. 7 jaar geleden nog gingen de projectleiders met de papieren tekeningen in hun rugzak naar India. Daar waren de aannemers toen nog niet zover dat ze de tekeningen digitaal konden ontvangen. Nu gaat alles digitaal, de tekeningen gaan per mail naar de aannemers die allemaal over computers beschikken en de projectleiders nemen ze eventueel nog op een USB-stickje mee."

"Ik heb me de manier van tekenen voor India wel eigen moeten maken. Die verschilt op een aantal punten duidelijk van onze Nederlandse wijze. Een mooi voorbeeld daarvan gebeurde meteen al bij mijn eerste tekening. Ik had een halve (doorgesneden) trap getekend, dat is in Nederland de gebruikelijke manier. Maar de aannemer in India had dus maar een halve trap besteld. Daar is het gebruikelijk om trappen in zijn geheel in te tekenen op de plattegrond. Hans zag het gelukkig in India en heeft het alsnog aangepast zodat er toch een hele trap gebouwd is.
Verder ontwerp je alle gebouwen met een overstek vanwege de harde regenbuien. En zorg je voor meer ventilatieopeningen in de muren.

Een ander sprekend voorbeeld zijn de toiletgebouwen. In India draaien de toiletdeuren naar binnen. Dat is mogelijk omdat er vrijwel alleen sta- toiletten gebruikt worden waarop de gebruikers hurken. Er is dus geen toiletpot waar de deur tegen aan zou kunnen stoten zoals bij ons.
We laten vaak stagiaires, onder toezicht van een ervaren tekenaar, tekeningen uitwerken en iedere keer als een stagiaire aan een tekening voor toiletten in India werkt krijgen we dezelfde opmerking: moeten die deuren echt naar binnen draaien?

Ook kenmerkend voor de toiletgebouwen is de "sink". Dit is een grote wasbak die midden in de ruimte staat of tegen een zijwand geplaatst is. In India gebruikt men geen toiletpapier maar de linkerhand. Bij de sink staan bakjes die, gevuld met water, meegenomen worden naar het toilet en na gebruik daar weer worden teruggezet voor de volgende gebruiker."

Pieter haalt er een map "Thomas Bouwprojecten" bij. Alle tekeningen die hij gemaakt heeft voor India zitten hierin. Nog op de oude manier van opbergen, de projecten gescheiden door een geel blaadje. Dat is ook de charme van het werk voor de Stichting vindt Pieter. Het is allemaal minder formeel.
"Ik heb ondertussen 9 grote projecten en vele kleinere, voornamelijk toiletgebouwen, begeleid."

Het 'kantoor' is het architectenbureau van Keeris in Eersel. Ze zijn gevestigd in een karakteristiek pand uit 1880, de voormalige woning van het hoofd der school. Zijn vader kocht het in 1990 en vestigde er zijn architectenbureau. Als kind liepen Pieter en broer Willem al onder de tekentafel van hun vader met de vraag: ligt er nog ergens een plank, want we hebben hem nodig voor onze hut. Ze hebben samen hun hele jeugd niets anders gedaan dan hutten gebouwd. Boven de grond, onder de grond, in de lucht..... alle hutten gemaakt die ze maar konden maken. Ook broer Willem is architect geworden en in 2007 begonnen zij in het bedrijf van hun vader. "En," zegt Pieter met een lach: "uiteindelijk zijn we nog steeds 'hutten' aan het bouwen, maar nu voor andere mensen. Ik ben gaan doen wat mijn hobby is en dat is creatief omgaan met bouwmaterialen." Het architectenbureau is nog steeds een familiebedrijf met beide broers aan het hoofd, vader is sinds een paar jaar met pensioen. Naast Pieter en zijn broer zijn er nog 8 medewerkers.

“De wijze van samenwerking met Stichting vind ik heel prettig. Ik woon tegenwoordig geen vergaderingen meer bij maar de projectleiders Anne en Jos vertellen mij wat er besloten is en wat de mogelijkheden zijn en ik geef er mijn creatieve bijdrage aan.
Het is ook fijn dat ik nooit onder druk wordt gezet om een deadline te halen. Ik moet niets, ik mag en dat is misschien wel de reden dat ik het na dik 7 jaar nog steeds met plezier doe. Het meest memorabele project vond ik het College in Singampunari. Natuurlijk door de bijzondere achtergrond maar ook door de school zelf. Hier werd gebouwd voor alléen meisjes, die op dit college een opleiding op HBO niveau krijgen. Deze school maakt écht het verschil. De meisjes die afgestudeerd zijn beheersen een vak en dat maakt een geweldig verschil voor de rest van hun leven.”

Pieter bekijkt ook altijd vol interesse de foto’s in de nieuwsbrief, het THOMAS magazine en op de website. Hij is altijd op zoek naar foto’s van de gebouwen, kijkt naar de details van de gebouwen en vergelijkt ze met zijn tekeningen. Hoe is het in het echt geworden en is het praktisch?

“Ik doe het graag” zegt Pieter, “werken voor de Stichting Thomas Bouwprojecten. Ik maak er graag tijd voor vrij. En samen zetten we als Stichting Thomas Bouwprojecten een goed stukje werk neer voor het onderwijs van kinderen in India.”

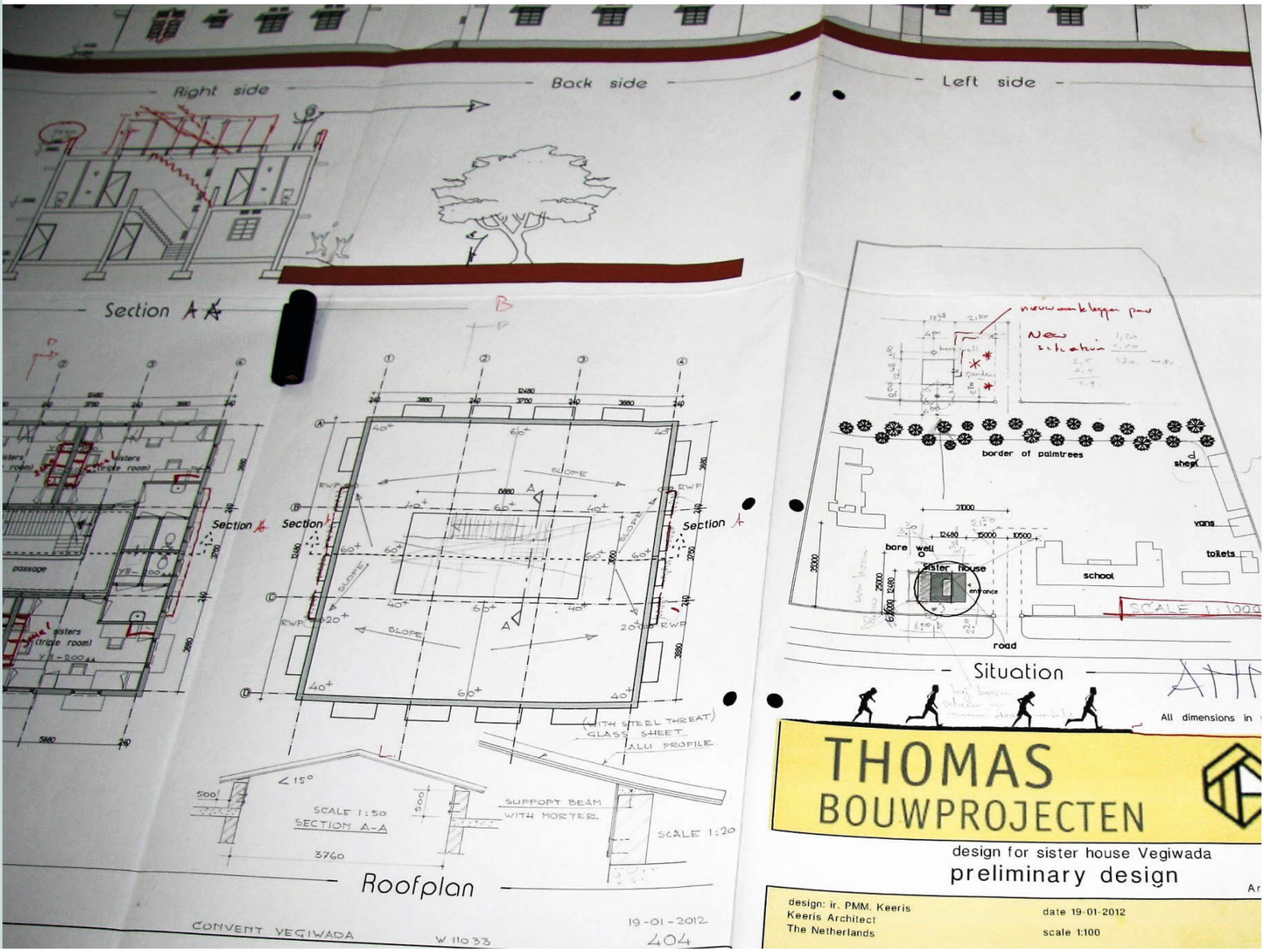

“We doen het voor de kinderen”

Tekst Wilma Martens & Siet Egas Repáraz, foto’s Jos Dijkers

Jos Dijkers is net terug van zijn jaarlijkse reis naar India als we bij hem op bezoek zijn en hij is snipverkouden: aangestoken door de jongste telg in de familie, kleinzoon Abel. Hij wil graag vertellen over zichzelf en zijn werk als projectleider voor de Stichting Thomas Bouwprojecten.
Hij begint meteen met zijn belangrijkste drijfveer: “Ik doe het voor de kinderen. En vooral voor de meisjes. Laten we eerlijk zijn, zegt hij: meisjes worden in India nog altijd als “second hand” gezien. Ze hebben onze hulp hard nodig.
Er leven in India 400 miljoen mensen in armoede. Nu kun je zeggen, er zijn er ook 800 miljoen die niet in armoede leven, maar 400 miljoen zijn er wel erg veel mensen! Daarvoor is veel hulp nodig en Jos is blij dat hij daar een steentje aan kan bijdragen. Scholing is heel belangrijk om uit de armoede te komen en de scholen, gebouwd door de Stichting Thomas Bouwprojecten en geleid door de zusters van de congregatie FSJ leveren daar een belangrijke bijdrage aan.

Naast scholen zijn goede sanitaire voorzieningen heel erg hard nodig, Ook bij een deel van de scholen die gebouwd zijn door de Stichting Thomas Bouwprojecten zijn de sanitaire voorzieningen zwaar onder de maat. Jos heeft hier tijdens zijn rondreis weer vele voorbeelden van gezien en hij stelt dan ook dat de toiletten bij de scholen, maar ook de wasgelegenheid bij de boardings, met de hoogste prioriteit moeten worden aangepakt. Hij maakt zich hier al tijden hard voor en gelukkig staat dit probleem nu bovenaan op de prioriteitenlijst: het bestuur van de Stichting heeft besloten om vanaf 2019 een aantal sanitaire projecten met voorrang aan te pakken. Het is echt hard nodig.

“Ik ben destijds, vertelt Jos, als projectleider gevraagd door een overbuurvrouw, Anneke Janssen die in het bestuur van de Stichting Thomas Bouwprojecten zat. Ze zochten nog iemand met een bouwkundige achtergrond en

ik was net met pensioen. Ik had daarna een goed gesprek met wijlen Hans Schiebroek en ben met hem mee gegaan op zijn rondreis door India. Dat is alweer 5 jaar geleden.
Ik was nog nooit in India geweest en mijn eerste indruk was ronduit overweldigend. Wat een ongeorganiseerd land. Hoe krijgen ze het voor elkaar. Niet alleen het verkeer is een chaos, maar ook andere zaken. De rioolafvoer komt op het terrein van de buren uit, of op straat, er lopen koeien op de snelweg en overal ligt afval. Ieder jaar vallen er in India 250.000 doden in het verkeer en je hoeft er maar één dag te zijn om te snappen hoe dat komt."

"Maar goed, ik zag ook tijdens die reis met Hans de enorme dankbaarheid van de kinderen voor het werk dat Hans deed. Overal werden Hans en ik verwelkomd met dansjes uitgevoerd door de kinderen van de scholen en de boardings. Dus heb ik ja gezegd en ik heb er tot op de dag van vandaag geen spijt van. Mijn belangrijkste motivatie voor dit werk zijn immers de kinderen. Ook als ik nu zelf in India ben word ik getroffen door de enorme dankbaarheid. Vaak noemen de kinderen mij zelfs "dad" en dat zie ik echt als eretitel. Je kunt de kinderen geen groter plezier doen met hen samen een dansje uit te voeren. Dat is een behoorlijke opgave bij een temperatuur van rond de 40 graden, maar het levert ook veel plezier op."

"Als projectleider bezoek ik vrijwel alle projecten die de Stichting heeft verzorgd in de laatste 25 jaar. Ik kijk naar de staat van onderhoud en geef daar advies over. Ik bepaal of er iets aangepast moet worden en op welke wijze. Bij nieuwbouwprojecten beoordeelt een van de twee projectleiders van de Stichting eerst de mogelijkheden, de tekening, de offertes van de aannemers, de te gebruiken materialen en tenslotte de bouw. Vaak doen Anne Reijenga en ik dit samen. Vervolgens hebben we intensief contact met een van de bouwzusters, zr. Asha, maar sinds kort ook zr. Elizabeth, per email of Whatsapp, over de voortgang en de controle van de werkzaamheden aldaar. En natuurlijk lopen we als Stichting Thomas Bouwprojecten hierbij ook tegen "India" aan. Een belangrijke taak van de projectleider is om te proberen structuur in het geheel aan te brengen. Te zorgen dat er goede materialen gebruikt worden en dat er op een veilige, goede, duurzame manier gebouwd wordt."

Dat het werk in India niet helemaal zonder gevaar is bleek vorig jaar. Jos werd onwel tijdens zijn reis en werd behandeld in een ziekenhuis in Chennai. Daar liep hij echter een resistente bacterie op bleek bij terugkomst en het heeft maanden geduurd voordat deze bacterie met de nodige antibiotica overwonnen was. Toch ging Jos ook dit jaar weer naar India. Want zoals gezegd: je doet het voor de kinderen.

De familie Dijkers sponsort ook enkele kinderen in India, zes meisjes en één jongen. De jongen, C.Ramu is gehandicapt en woont in het tehuis in Acharapakkam dat geleid wordt door twee zusters van de congregatie. Waar meisjes op de tweede plaats komen in India zijn gehandicapten er nóg veel slechter aan toe. Hun aanwezigheid kan dan ook grote problemen opleveren in een gezin. Als de moeder thuis moet blijven voor het gehandicapte kind kan ze niet gaan werken. Zonder haar inkomen, met alleen dat van haar man, wordt het gezinsinkomen van arbeiders zo laag dat ze hier bijna niet van kunnen leven.

Voor de 6 meisjes sponsort de familie de studiekosten. Het eerste meisje dat ze sponsorden volgt nu een HBO opleiding Informatica. Natuurlijk maakt Jos tijdens zijn rondreis ruimte om deze kinderen en studentes te bezoeken.

Terug naar Jos zelf. “Mijn vader kwam uit Brabant, maar ik ben geboren en getogen in Twente, waar ik mijn vrouw Ria ook leerde kennen. Mijn buurmeisje, haar vriendin, vroeg of ik haar ook een lift wilde geven. Samen hebben we drie dochters. Jaren hebben we ook nog gezorgd voor een pleegdochter, daar is nog steeds contact mee. We hebben drie kleinkinderen, waarvan de jongste in Frankfurt woont. En we zijn met veel plezier vaste oppas opa en oma van Sophie en Pepijn.”

“De laatste jaren voor mijn pensioen ben ik directielid geweest bij Bouwbedrijf Heijmans. Ik heb vele facetten van het bouwwezen gezien in een aantal wisselende banen. Altijd in een sturende en organiserende rol. Ik was betrokken bij de aanleg van gasleidingen in noord Nederland en werkzaam in de off-shore industrie. Ook ben ik eigenaar geweest van enkele bedrijfjes die zich richtten op de off-shore industrie. Maar daardoor was ik zeer weinig thuis en toen onze dochters de middelbare schoolleeftijd hadden, heb ik samen met Ria er alsnog voor gekozen om weer bij een bedrijf

te gaan werken. Na een korte tijd bij B&G hekwerk werd dat Heijmans. De indiensttreding bij B&G zorgde voor de verhuizing naar Brabant. Het werd, na een aantal huizen bekeken te hebben, Helmond en we wonen hier nu ruim 20 jaar tot grote tevredenheid, in een hele leuke buurt."

"Ik heb altijd tijd gemaakt voor vrijwilligerswerk. Van bestuurslid van de off-shore vereniging, lid van de feestcommissie aldaar tot voorzitter van een van de carnavalsverenigingen in Helmond. Tot voor kort was ik voorzitter van een lokale politieke partij in Helmond, voorzitter van de wijkraad, voorzitter van de voedselbank Zuid-Oost Brabant. Ik ben nu nog secretaris en penningmeester van de postzegelvereniging in Helmond en bestuurslid van de Heijmans oudgedienden vereniging. Sinds een paar jaar speel ik golf. Dit heeft de plaats ingenomen van hockey dat ik zo'n 35 jaar heb gespeeld. Ik was coach van de teams van alle drie de dochters en ik heb ook daar bestuursfuncties bekleed."

"Van verveling is dus absoluut geen sprake en ik hoop dat ik nog vele jaren gezond ben zodat ik projectleider kan blijven en de reis naar India kan maken.

Want zoals gezegd. Ik doe het voor de kinderen. Ze hebben het zo hard nodig."

C. Ramu

In 2014 werd de Stichting Thomas Bouwprojecten gevraagd om de bouw van een school en tehuis voor gehandicapte kinderen in Acharapakkam te begeleidden. Dat project werd gefinancierd door de Nederlandse Stichting Mariamma. Nieuwsgierig door de verhalen die we iedere keer weer horen, besloten we eens een kijkje te gaan nemen op deze bijzondere school, die gerund wordt door FSJ zusters.

Elke dag hier is een wonder

Ohh ze heeft geen tienen,
mopperde ik,
Over de cijfers van mijn dochter.
Wanneer springt het nou eens op groen,
Dacht ik ongeduldig voor het stoplicht.
En toen stapte ik deze wereld binnen,
Deze wereld, waar iedere seconde luid tikte.

Ik kwam een klein meisje tegen dat graag wilde lopen,
Maar dat kon ze niet.
Haar rolstoel was haar troon.
Want deze gaf vleugels aan haar dromen....
Ze draaide rond en rond, eindeloos,
Extatisch, iedere keer dat haar voeten de aarde raakten.

Nu kan hij zijn hoofd optillen,
Verklaarde de trotse begeleidster van een andere engel.
Hem te leren rechtop te staan,
Was een wonder waar ze een andere dag op hoopte.

Prachtige zielen in een gebroken lichaam...
Maar hun lach schijnt als een regenboog,
Die boven de storm uitstijgt!

Tekst: Catherine Gilon, Foto's: Bala Subramaniam

De Mariamma Special School, ligt aan het einde van een stoffige weg in het dorp Uthamanallur, niet ver van Acharapakkam, in Tamil Nadu. Als we de deur openen en naar binnen gaan, voelt het al alsof we de wereld achter ons hebben gelaten. Het is er stil, op enkel wat gefluister na. Sommige kinderen, met het hoofd over hun schrift gebogen, merken ons niet eens op. Een klein meisje, bang voor ons, verstopt zich, sommigen lachen en anderen zijn zich niet bewust van onze aanwezigheid.

We besluiten om eerst naar de fysiotherapie zaal te gaan, gelegen tegenover de prachtige tuin. Fysiotherapeute Nasreen (35) gebruikt een oefenbal om kleine Balamurugan van 6, te helpen zijn spieren te strekken. Meestal werkt hij goed mee, maar soms trilt hij van pijn. Lijdend aan een spastische cerebrale parese, boekt Bala toch iedere dag vooruitgang, zelfs als dat betekent dat er spier voor spier aan gewerkt moet worden. Voor deze jongen, die met een vierzijdige verlamming (armen en benen) binnen kwam, is het een lange weg geweest om te kunnen zitten met zijn hoofd rechtop. Nasreen masseert zijn kuitspieren, om ze te stimuleren, en helpt hem bij het lopen. Na een paar stappen, geeft zijn lichaam het op. Maar Nasreen geeft niet op: "binnenkort loopt hij", verzekert ze ons.

Zuster Francis Pappu, directrice van de Mariamma Special School, is het daar helemaal mee eens: "Ja, vast en zeker!".
Ze wijst naar een glimlachende schoonheid die naast ons staat en zegt: "Rupa (11) werd hier bij ons gebracht als een bewegingloze baby, maar nu kan ze met hulp lopen of met behulp van haar rolstoel. Hoeveel wij ons er ook voor ingezet hebben, het is puur op háár wilskracht, dat ze nu kan bewegen." Zr. Francis lacht en zegt: "Het enige probleem met haar is dat, als ze iets wil, ze het ook écht wil. Sinds ze de vrijheid heeft geproefd met haar rolstoel, wil ze er alleen nog maar mee rondrijden.

Rupa

Of het nou dag of nacht is, ze zwiert ermee rond, genietend van iedere minuut. Ze heeft een cerebrale parese, met een ontwikkelingsachterstand. Maar ze heeft al veel vooruitgang laten zien, dus we hopen dat ze gauw semi-onafhankelijk is."
Als Zr. Francis haar naam roept voor de foto, giechelt ze en lacht verlegen naar ons.

Daarna wonen we een les bij van Zr. Francis, waar ze de kinderen verschillende lichaamsdelen leert. "Het is voor hun makkelijker te begrijpen als we visuele beelden gebruiken of voorwerpen die ze kunnen aanraken."
Maar de favoriete les is die van de 'beroepsopleiding' die ze krijgen. Snel gaan de kinderen in de rij staan voor de sessie 'juwelen maken'. Ze gaan in een cirkel zitten en krijgen hun gerei, zoals kralen, draadjes, haakjes, parels, knopen en ze gaan er direct mee aan de slag. Het giechelen en kletsen stopt onmiddellijk als ze aan hun werkje beginnen. Ze houden alleen op om trots de armbanden of kettingen te laten zien, die ze gemaakt hebben. "Van tassen tot sieraden en manden, onze kinderen kunnen een heleboel ambachtelijke producten maken." zegt Zr. Francis stralend van trots.

Haar reis tot nu toe

Vóór haar benoeming, nu 3 jaar geleden, werkte Zr. Francis als vrijwilligster met vluchtelingen uit Sri Lanka en ze ondernam toen al initiatieven om gehandicapten te helpen. Dus toen de congregatie haar de kans gaf om met gehandicapte kinderen te werken, heeft ze haar opleiding Maatschappelijk Werk voltooid en is ze, zonder er twee keer over na te denken, begonnen. Ze deed allereerst een onderzoek in de nabijgelegen dorpen en kwam zo te weten hoeveel kinderen behoefte hadden aan een speciale school.

Hoewel 70% van de gehandicapte kinderen in India op het platteland leven, is een inclusief onderwijssysteem hier nog altijd een onmogelijke droom. Dus

Zr. Francis Pappu

toen de FSJ congregatie besloot om een inclusieve, gratis school op te zetten voor geestelijk gehandicapte kinderen, wist ze meteen dat dit een enorm verschil zou maken. Hoewel de bouw van de school pas in 2015 begon, bezocht ze alle kinderen thuis en leerde ze de ouders hoe ze met behulp van alledaagse voorwerpen hun kinderen kunnen helpen om hun ontwikkelingsdoelen te bereiken. (Bijv. met oude autobanden een geïmproviseerd toilet maken, of met een paar stokken een ondersteuning bij het lopen). Daar de ouders, waarvan de meeste boer of arbeider zijn, haar bij hen thuis hadden leren kennen, vertrouwden ze haar graag de

Nasreen en Bala

Sportdag

kinderen toe. Op deze school worden kinderen met allerlei handicaps, zoals cerebrale parese, spierdystrofie, autisme, ADHD, ontwikkelingsachterstand etc., opgeleid. De school telt nu 27 leerlingen (waarvan er 12 ook in het hostel wonen), waarbij voorrang wordt gegeven aan weeskinderen en kinderen uit de laagste kaste.

Nasreen vertelt ons: "Normaal worden kinderen ziek en mager als ze terug moeten naar een hostel. Hier komen de kinderen terug naar het hostel omdat ze thuis ziek worden. Ze verzekert ons dat de kinderen dagelijks drie voedzame maaltijden krijgen. Zij en de andere docenten werken niet alleen hard om de kinderen zo zelfstandig mogelijk te maken, ze zorgen er ook voor dat de kinderen voldoende plezier hebben. Van yoga tot dans en sport, de kinderen krijgen de kans om het beste uit zichzelf te halen.

Met een kleine personeelsstaf (3 onderwijzend en 3 niet-onderwijzend) is het geen geringe opgave om de kinderen te verzorgen, voor ze te koken, schoon te maken en een ontwikkelplan voor ieder kind op te stellen (zoals hoofd rechtop houden of kunnen staan).
"Ja, wat voor ons gewoon is, zoals iets pakken of knielen, is een grote uitdaging voor vele van onze kinderen. Het zou fantastisch zijn als we meer docenten hadden of vrijwilligers om ons te helpen, want ieder kind hier heeft individuele aandacht van ons nodig."
Zr. Francis hoopt in de toekomst ook kinderen uit het nabijgelegen Acharapakkam te bereiken.

We vragen ons hardop af, wat haar motiveert en Zr. Francis reageert onmiddellijk: "In de bijbel lezen we dat de manken leerden lopen en dat de blinden konden zien. Wel, hier op de Mariamma School, zien we deze wonderen iedere dag."

Over Stichting Mariamma

De Stichting Mariamma heeft als doel het opvangen en opleiden van (wees)kinderen in de provincie Tamil Nadu in Zuid-India. Het beleid is erop gerichtom gedurende een aantal jaren een lokaal initiatief in India te ondersteunen, zodat de kwaliteit van de opvang, de scholing en de zorg voor de kinderen verbeterd kan worden. In goed overleg met de lokale organisatie proberen we ervoor te zorgen dat het project ná die periode zelfdragend kan zijn. Voor meer informatie, kijk op: https://mariamma.nl/

Zaadjes van verandering

Bijna 70% van de Indiase bevolking, woont op het platteland. Dat betekent dat ook het overgrote deel van de verstandelijk en/of lichamelijke gehandicapten op het platteland wonen. Voor deze mensen zijn er nog maar zeer weinig geschikte onderwijsvoorzieningen beschikbaar. Het zogenaamde Sristi-dorp, van Karthikeyan is daar een bijzonder initiatief van.

Tekst
Catherine
Gilon, Foto's Bala Subramaniam

Terwijl we wachten op Karthikeyan, leiden de bewoners van Sristi-dorp, gelegen in Thazhuthali, Tamil Nadu, ons rond door hun biologische groentetuin; er wordt zelfs een biologisch voedselbos aangelegd. Uiterst gastvrij bieden ze ons vers van het veld geplukte komkommers aan. Een bewoner laat ons zien hoe ze hun biologisch bestrijdingsmiddel 'Panchkavya' hier maken terwijl een ander vertelt hoe hij voor de koeien zorgt die in het dorp grazen. Karthikeyan, de oprichter, voorzag het dorp als een eco-vriendelijke plek waar verstandelijk gehandicapten kunnen wonen, leren en werken in duurzame, biologische landbouw. Er is ook een kleine school op de campus voor kinderen met een ontwikkelingsstoornis. Uiteindelijk krijgen we de 34-jarige psycholoog en sociaal activist te spreken: over hoe hij denkt over de verschillende problemen waar verstandelijk gehandicapten in India, die op het platteland wonen, mee worden geconfronteerd en over het door hem opgerichte Sristi-dorp.

Hoe zie je de ontwikkelingen binnen de onderwijssector op het platteland van India?

Er zijn een paar absoluut positieve ontwikkelingen te melden, zoals de toename van het aantal scholen op het platteland, wat de toegang tot basisonderwijs substantieel heeft verhoogd. Maar, dat gezegd hebbende, er zijn ook minpunten met betrekking tot de kwaliteit van onderwijs die op het platteland gegeven wordt. Dat wát onderwezen wordt, wordt nauwelijks in de context geplaatst van de lokale omgeving of in de inrichting van het platteland. Dit heeft gevolgen voor de toekomst van de jeugd in de rurale gebieden, wat leidt tot veel interne migratie naar de steden. Het concept van een duurzaam bestaan, zichzelf onderhouden door werkgelegenheid te creëren in de dorpen, gaat verloren op die manier. Het veroorzaakt het ineenstorten van de harmonie van een dorp, het verlies van de essentie, waardoor slechts het land overblijft en de ouderen moeten leven met hun opgebouwde kennis, dat niet langer van nut is.

Hoe heeft jouw aanpak van praktisch, landbouw gerelateerd onderwijs, de jongeren in staat gesteld op het platteland te werken?

We hebben hier een parallel systeem opgezet om banen en werk te creëren voor onze jongeren, die hier op het platteland van Tamil Nadu wonen en willen blijven wonen. Het is vaak verschrikkelijk moeilijk voor gehandicapten om werk te vinden

of bedrijven die werk sponsoren. Hier in Sristi-dorp, moedigen we onze mensen aan om de bestaande omgeving te gebruiken om kansen voor zichzelf te creëren. Ik zal je hier twee mooie voorbeelden van vertellen.

Allereerst Kaliappan, die meer dan een jaar geleden hier in ons dorp kwam wonen. Hij werd getraind op de boerderij en nu is hij een geschoolde kracht, die erg geïnteresseerd is in alles wat hij onderneemt. We hoorden dat zijn familie financiële problemen had en iedere vorm van hulp van Kaliappan nodig had. We hadden het geluk dat de Nirmal stichting de familie een koe en een kalf cadeau deed, waardoor ze nu melk kunnen verkopen op de markt. Met de training die Kaliappan hier heeft gehad, kan hij zijn familie daarin ondersteunen, door de koeien te verzorgen.

Het tweede voorbeeld betreft Gopi. Ook een student van ons. Hij woonde een jaar hier bij ons, in het dorp en werd ook getraind op de boerderij. Maar weinig gehandicapten hebben het geluk om naar een speciale school te kunnen gaan. Hij had dat geluk gehad en was opgeleid in Pondicherry. Ondanks dat was het moeilijk voor hem om een baan te krijgen. Zijn ouders bezitten een klein stuk land, in een dorp niet ver hier vandaan, in het district Villupuram. En daar bewerkt hij nu samen met zijn ouders het land.

Wat zijn volgens jou de belangrijkste problemen voor plattelands jongeren in India?

Ik zie drie problemen waarmee ze geconfronteerd worden:
Allereerst werkeloosheid en interne migratie: De afwezigheid van industrie in de dorpen, zorgt ervoor dat schoolverlaters geen werk vinden en zich genoodzaakt zien naar de stad te gaan voor banen als taxichauffeur, metselaars en andere geschoolde arbeid. Hierdoor loopt een dorp bijna leeg, met achterlating van een afhankelijke en instabiele populatie.
Ten tweede, de kwaliteit van het onderwijs. Het is weliswaar gesubsidieerd, maar er is geen visie op hóe de jongeren in de dorpen te houden door dát te onderwijzen wat voor hen, op het platteland relevant is.
Ten derde, terwijl de wereld, in een razend tempo verandert in een technologische samenleving, komen jongeren op het platteland nauwelijks in aanraking met computers en de daaraan gerelateerde technologieën, terwijl ze daar in de toekomst baat bij zouden kunnen hebben.

Als het gaat om eerste generatie geschoolden: hoe kunnen dan de barrières voor meisjes geslecht worden?

Vrouwenhaat is een eeuwenoude praktijk in India, waardoor er een onnodig groot belang gehecht wordt aan de noodzaak een zoon te hebben. Hij wordt vaak gezien als de toekomstige broodwinner van de familie, terwijl meisjes verondersteld worden hun ouderlijk huis te verlaten en bij de familie van hun man in te trekken. Veel gezinnen in India beschouwen het hebben van een dochter, als een kortdurende beperking. Gegeven dit scenario trouwt een meisje vaak al jong of is er zelfs sprake van kind-huwelijken. En men is bang om meisjes te laten reizen om naar school te kunnen gaan.
Onder die omstandigheden is het bouwen van scholen in landelijke gebieden of dorpen van groot belang. Dat is een manier om de afstand tussen thuis en school te verkleinen. Verder kan de veiligheid van meisjes gegarandeerd worden door een pendelbus voor uitsluitend meisjes in te zetten, in het geval dat de school verder weg is.

Wat heeft op jou als "ruraal opleider" het meeste indruk gemaakt?

Ik werk met volwassen en kinderen, met een verstandelijke handicap of ontwikkelingsstoornis. Op deze mensen wordt vaak neergekeken, of ze worden zelfs uitgelachen en vaak achtergelaten. Ik wil voorbij deze handicap kijken en vooral hun vaardigheden zien in plaats van hun beperkingen. Om dat bewaarheid te zien worden is voor mij de mooiste overwinning in het leven: dat mensen met een handicap gerespecteerd worden, erkent en opgenomen door hun eigen familie en leefgemeenschap, is de eerste stap. Daarna zien dat ze werk hebben of zelf werk kunnen creëren
Ik heb het geluk gehad meerdere malen deze droom te zien uitkomen.

In de volgende THOMAS

In deze THOMAS hebt u de aankondiging kunnen zien van het sanitaire programma “safe & clean” veilige en schone sanitaire verbeteringen voor in totaal 2700 kinderen. Volgend jaar laten we u graag weten wat er tot dan gerealiseerd is. Vervolgens zijn we u nog een informatief artikel schuldig over het kaste-systeem en in hoeverre dat ondanks de officiële afschaffing nog steeds van invloed is. En we maken dan ook weer mooie portretten van enkele Indiase FSJ zusters en vrijwilligers in Nederland. En de kinderen, vanaf de lagere school tot en met de HBO studenten, laten we uiteraard weer aan het woord. Dat alles rijk en kleurig geïllustreerd met mooie foto’s.